

#6

גליון לשבת קדש
פרשת מקץ

נעם
שבת

נעם שבת
הרב בנימין בוימל

חכמים
ונבונים

אין מי שאינו מכיר את המילימטרטיטות של השיר הנפלא עם הלחן המתחנן, מתוך תפילת האם היהודיה בעינים מצועפות בזמן הדלקת נרות השבת: "וזכני לגדל בנים ובני בנים, חכמים ונבונים, אוהבי ה' יראי אלוקים, אנשי אמת זרע קודש זה עתה הוא הזומן מבית הסוהר, "נער עברי עבד", במטרה ברורה להקל על מצוקת המלך ולפתור את חלומותיו. סיים את הצגת הפיתרון? יקוד נא קידה עמוקה ויצא מהיכל המלך כרוזרס! במקום זאת ממנה הוא עצמו ל"עייצעים גיבער" ופורש בפני המלך תכנית עבודה מפורטת ללא הבורא... זוהי עת שהתבקש?! רצון לבקש על בנים תלמידי חכמים: "הרגיל בנר – הווין ליה בנים תלמידי חכמים" (שבת כג). (עדיין אנו בשעות אחרונות של ימי החנוכה. לפי פירושו של רש"י, ראוי גם לאבות לבקש על בנים תלמידי חכמים בזכות הדלקת נר חנוכה, שכן "הרגיל בנר" כולל את נר חנוכה. לתשומת לב מי שאינו אומר את התפילה המודפסת בברכונים ו"נוזכה לבנים תלמידי חכמים"...).

בכנס למחנכים, פירש הרה"צ ר' מיילך בידרמן: "הרגיל בנר" מי שרגיל להאיר בביתו – להראות לבני ביתו את האור שבתורה ובמצוות, הוא יהיו לו בנים תלמידי חכמים. ומחינוך לחינוך, ב"עיון יעקב" פירש: "הרגיל בנר" מי שרגיל ללמוד בביתו לאור הנר – סוד הדוגמא האישית. (וסליחה מש"ב הרב סוקולובסקי שגלשתי קצת לתחום הפרפראות...).

נחזור לשיר האהוב. אלו מילים! איזה בקשות! אהבת ה'; יראת ה'; אמת; קדושה; דבקות; ושיא השיאים, פסגת החלומות של כל אם: "ומאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים".... לא פחות! הלא, אמן.

אך נשים לב: רשימת ההשגות הגבוהות והמדרגות הנעלות אותן אנו מזמינים עבור הבנים, נפתחת בבקשה בסיסית:

המשך בעמ' הבא <

שבבי | הרב אהרון בייפוס
אמונה

זכינו לומר השבוע בהלל: "האמנתי כי אדבר אני עניתי מאוד", בעל ה"בית אברהם" מסלונים מעורר, שהפסל משלב הווה, עם עתיד ועבר. "האמנתי" - בהווה, "אדבר" - בעתיד, ואילו "עניתי" - בעבר. והלא דבר הוא! וביאר: דוד עוסק בפרק זה בתקופה בה היה נרדף, ועם זאת מסיים ואומר: אני מאמין היום, שאדבר בעתיד, על מצוקותי בלשון עבר... כלומר: בטוח היה דוד שהצלתו. עפ"ז, יתיישב הקושי בהבנת הקשר בין ב' חלקי המזמור, הפותח במצוקה: "אפפוני חבלי מוות..." וממשיך ב..."מה אשיב לה? והשילוב תמוה!

אלא, שעל סמך האמונה והביטחון שינצל מצרותיו, פתח תיכף ומייד ב... מה אשיב לה'... וכמאמר הפס': ואני בחסדך בטחתי - יגל ליבי בישועתך".

בנים ובני בנים "חכמים ונבונים". ומדוע זה כל כך יסודי? ומה עם זריזים, יפים וחרוצים ועוד כהנה וכהנה?

מיד כשמסיים יוסף לפתור את חלומות פרעה, הופך הוא ליועץ הארגוני של פרעה: "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על-ארץ מצרים" (בראשית מא לג). יש שיראו בכך חוצפה ותעוזה, זה עתה הוא הוזמן מבית הסוהר, "נער עברי עבד", במטרה ברורה להקל על מצוקת המלך ולפתור את חלומותיו. סיים את הצגת הפיתרון? יקוד נא קידה עמוקה ויצא מהיכל המלך ברוורס! במקום זאת ממנה הוא עצמו ל"עייצע"ס גיבע'ר" ופורש בפני המלך תכנית עבודה מפורטת ללא שהתבקש?!

ועוד זאת הקשו: וכי כדי להאכיל מליוני פיות מצריים רעבים דרושה אינטלגנציה גבוהה במיוחד? האם נזקקים הם לאיש "חכם ונבון", או שמא עדיף אדמיניסטרטור חרוץ ויוזמתי שידע לנהל את המיזם הענק ולתפעל את מערכות העבודה כדבעי?

הנה התשובה: האדם המצוי חי את הרגע, כך מסביר לנו הסבא קדישא ר' א'ה לופיאן זצ"ל. בשל כך, בתקופה של שפע כלכלי, קשה לו לאדם לחוש מהו רעב. בעיני רואה אני, תינוקות של בית רבן שמשליכים את הכריך הטעים שאמא הכינה בשלמות אל עבר פח כלשהוא לא נעים, רק בשל העובדה שהלחם היה מאתמול, ר"ל. אלף פעמים שמעו הבחורים שבשואה אכלו מרק מקליפות תפוזים ועדיין הם לא מוכנים ליהנות ביום ראשון מארוחת צהריים שבתית...

משום כך, גם אם ישמע וידע ששנות רעב מתקרבות ובאות, עם בטן דשנה ורעננה, הפקיד הממונה לא באמת יתרגש ולא ממש ידאג. הוא יתנהל בעצלתיים על מי מנוחות. בערך בקצב של פקידי משרדי הממשלה של היום עם הפסקת עשר, הפסקת קפה והפסקת עישון.. למה למהר? מה הלחץ?

כך לא תינצל מצרים מהרעב. כדי לפעול בזמן שובע ושפע בהתלהבות ובמרץ נעורים, דרושה תחושה של רעב. מול עיני הבשר הרואות את מדפי הסוכר המלאים בכל טוב ארץ מצרים, פלפלים בחמישה צבעים ויוגורטים מכל המינים והגוונים, חובה להעמיד את עיני הדעת שיראו מולן מזי רעב ונפוחי כפן שישוטטו בשנות הרעב ויחפשו לחם באשפתות. את זאת יוכל רק אדם חכם שעיניו בראשו, ונבון שמבין דבר מתוך דבר, לא מי שחי את הכאן ועכשיו.

ניתן לומר שכל זה כלול בפתרון החלום. שכן בחלום פרעה לא ירדו הפרות השמנות מהבמה כשהופיעו עליה הרזות, כפי שהיה במציאות כשהתחלפו שנות הרעב בשנות השובע. בחלום, שתי קבוצות הפרות עמדו בזמנית על היאור: "והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן מן היאור רעות מראה ודקות בשר ו**תעמודנה אצל הפרות על שפת היאור**". מכאן למד יוסף את העצה של: "ירא פרעה איש חכם ונבון" – שתהיה לו ראייה בזמנית של השובע והרעב גם יחד. שיראה 'מוזלמנים' מתים מרעב בזמן שהסופרים מלא בשפע מעדנים.

והלקח: העולם הזה הוא 'סופר' של "אושר עד" מלא בשפע רב. כולנו מוזמנים לעבור בין מדפיו עם שורת עגלות ולהעמיס אל תוכן מכל טוב הקנינים הרוחניים: תורה; תפילה; צדקה; מצוות ומעשים טובים לרוב. (במילים של הגמרא: האי עלמא כבי הילולא דמיא. חטוף ואכול, חטוף ושתי) יום יבוא והסופר יסגר והחתונה תיגמר. הלוואי נזכה להיות "חכמים ונבונים" לחיות בעולם הזה ולראות את הנולד, את יום סגירת ה'סופר', את מועד סיום החתונה... לחוש את הרעב כבר כאן!

על זה בדיוק התפללה אמא שלנו ליד הנרות של שבת.

אין איש חינוך או הורה שלא מכיר את המשפטים הבאים:

אם לא תסדר את החדר לא תוכל לצאת לשחק עם הברים למגרש!

התלמידים שלא הכינו שיעורי בית לא יצאו להפסקה וישלימו את השיעורים בזמן ההפסקה.
ראובן! שמעו! כל אחד ילך לחדר אחר. כשתירגעו מהמריבה, אז נחשוב אם תוכלו לצאת בחזרה...

השימוש בעונשים הוא הכרחי ובלתי נמנע בזירת החינוך הביתי והבית ספרי. שהרי יש בעונש הרתעה המונעת מהילד או התלמיד לעשות מעשה שלא יעשה. ואיום כרז לעשייה וציות. **לכן; "אל תמנע מנער מוסר כי תכנו בשבט" (- אל לך לדאוג הוא) לא ימות".**

בסיס ההרתעה שבהענשה וזרז העשייה שבאיוס, נעוץ בכך; שטבעו של אדם הוא לדחוק סבל וכאב. לכן, יש בהתניה זו גורם המפקח וגורם ל"חשיבה כדאית" הדואגת לאינטרסים האגוצנטריים של החניך כלפי עצמו. וכשנוכח לדעת שזה לא משתלם וכדאי, ברוב המקרים הוא מיישר קו עם הדרישות של האמונים עליו ומחנכיו.

תועלת נוספת נעוצה במטרת "הענשה" וכך למדנו מהתנכרות והתנכלות התמוהה של יוסף לאחיו. תמוהה, כי מצופה היה מיוסף הצדיק שלאחר 22 שנות גלות וריחוק מאביו ואחיו, ברגע הראשון שפגש הוא את אחיו שירדו מצרימה, שיתוודע להם ויאמר: **"אני יוסף העוד אָבִי הִי..."** ולא שידבר איתם קשות. יוסף לא מתוודע אל אחיו ואף מאשים אותם בהאשמות חמורות: **"וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְרָגְלִים אַתֶּם...!"** אך עלינו לדעת כי: התנהלותו של יוסף מול אחיו הוכתבה ונקבעה על פי פתרון החלומות שחלם. חלילה להבין את התנהגותו של יוסף מול אחיו כתגובות

נ ק ם וסגירת חשבונות ע ל ש מ כ ר ו ה ו לעבד בעבר. **"הכל עשה יפה בעתו לקיים החלומות כי ידע שיתקיימו באמת..."** (המבין מ"ב, ט'). יש בקביעה זו א"כ, בכדי לענות על התמיהה מדוע נהג יוסף כפי שנהג ולהניח את הדעת שפעל מכח ציווי והדרכה שמיימית שבפתרון חלומותיו. הוכרח הוא אומנם לנהוג ולפעול כפי שפעל, אבל עדיין יש צורך בהבנת התכלית והסיבה למה הונחה והודרך על ידי חלומותיו לנהוג באטימות לב והקשחת פנים כלפי אחיו? ההסבר לשאלה הנ"ל, נעוץ בהבנת עיקרון בסיסי מאד בהענשה והוא עיקרון **המעשה ותוצאה** וכלשון הנביא: **"תִּסְרָךְ רָעַתְךָ רַעַת מַעֲשֶׂיךָ הִיא הַמַּיִסְרָךְ**. יש בהענשה כשהיא נעשית באופן מידתי ונכון, לגרום להכרה בתוצאות המעשים וההבנה בגנותם והמחדל שבעשייתם. מטרת העל שבהענשה איננה הציות העיוור והמפוחד לציוויו של המבוגר, אלא ההבנה כי למעשים יש תוצאות.

צידה לדרך:

הענשה מרתיעה ומזרזת. מטרתה העיקרית ללמד את עיקרון המעשה ותוצאה. חלילה לראות בה תגובת נקם וסגירת חשבון.

כשנעשה ההקשר מצד הנענש בין התוצאה למעשה אזי נוכל להיות בטוחים כי יחד עם העונש התרחשה ההפנמה המיוחלת מצד המחנך. וכך מצאנו באחי יוסף לאחר מסכת הענשה שהעידו על עצמם: **"וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אֲנַחְנוּ עָלֵינוּ וְלֹא נִשְׁמָעְנוּ עַל כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת"**.

כל כך מפתה, אני רק אעבור דרך מרכז קניות, לקנות משהו בבית המרקחת, הרי חייבים אקמול בבית...

מתקרב בהליכה מהירה למרכז קניות החדש שרק נפתח לפני כמה ימים, איזה פאר, איזה עיצוב, וואוו! אני מתקרב לדלת האוטומטית, מרחוק זה נראה כאילו היא בולעת את האנשים אחד אחד פנימה, פותחת את הפה ושוב סוגרת... איזה

פחד, אפשר עוד להתחמק. אבל אני לא מוותר, יש לי משימה חשובה לקנות אקמול!

אני נכנס פנימה והולך בתוך עולם חדש שנפתח לעיניי, מסנוור לגמרי... הכיפה מתחילה להחליק לי מהראש, היא כבר מרגישה שהיא לא קשורה לכאן.

מחזיק אותה חזק וממשיך במשימה בדבקות, איפה בית המרקחת? שואל את עצמי.

אני מתחיל להתהלך בכבודות, האוויר נהיה דליל מאוד, ואז אני תופס את עצמי, "ה' ירחם! מה אני עושה פה? איך הגעתי הנה?" לפתע אני רואה משמאלי חלון ראוה גדול עם מסכי פלזמה ענקיים באורך של 3 מ'! ומי מופיע בכל המסכים מכל צדדיו ובמלוא הדרו? אבאל'ה זה אני! ישנה מצלמה בחנות אשר פונה כלפי חוץ ומצלמת את כל האנשים שעוברים. המצלמה נתקעה דווקא עלי! רואים אותי מכל הכיוונים! אין לי לאן לברוח תפסו אותי על חם! לא נותר לי אלה... לחייך! מבושה... "נתפסתי!"

התחלתי לקבל סחרחורת, רוצה לברוח... אני מתחיל לרוץ, מרגיש שרודפים אחרי מלאכי חבלה, פושע, פושע! אני באמת

פושע... נזכרתי שכתוב שכל מי שעובר במקום פרוץ ויכול לעבור במקום לא פרוץ ולהימנע, נקרא פושע! אשמנו, בגדנו... אני עושה וידוי תוך כדי ריצה... רואה את הדלת מרחוק, רק רוצה להיפלט משם לחוף מבטחים, כבר כמעט הגעתי, אני רואה שליד היציאה מה יש? בית מרקחת! לא יאומן שאני מתלבט, מה להיכנס? כבר חזרתי בתשובה! זה יהיה בגדר "טובל ואקמול בידו!"

עוצם עיניים וממשיך לרוץ... ופתאום בום, חושך, נתקעתי בדלת של המרכז קניות. מסתבר שזאת לא הייתה דלת אוטומטית....

השומר הושיב אותי בצד ושאל אם הכל בסדר. "כן, רק כואב לי הראש..." מלמלתי.

"חכה רגע אני כבר חוזר".

הוא מגיע, "יש לך מזל, בדיוק כאן יש את בית המרקחת, קח קנייתי לך אקמול!"

אם ייתן אדם את כל לבו לבורא עולם, עדיין הוא לא יתרומם! ועדין לא התעלה! בורא עולם מבקש: "תנה בני לך לי ועיניך דרכי תצורנה" (מש' כג, כו)

רק שעיני האדם מקודשות לשמים, רק אז יודע הקב"ה כי אכן הוא שלו!

שמירת העינים נראת בעיני ההמון כדבר קל ערך, כמידת חסידות. זאת משום שחסרה לו לאדם ההערכה הנכונה על כח הראיה. אין הוא מודע למציאות זו שחיים ומוות ביד העין!

אל נעלים עינינו מעבודה זו ובל נשלה עצמו שאלו דברים ממידת החסידות, אלו דברים שעומדים ברומו של עולם! יהי רצון שנשמור את עינינו ונזכה לראות בבניין ירושלים במהרה בימינו!

ולפי זה - שלאחר שנתיים הרעב פסק, יובן היטב מדוע לא כתוב לגבי הפרות הרעות [שמסמלות על הרעב] את המילה 'שבע', מכיון שבאמת לא היה שבע שנים ברצף אלא רק שנתיים. ובזה שהתורה אמרה 'הפרות הרעות' מרומז השתי שנים של הרעב כי מיעוט רבים שנים, עכ"ד הנצי"ב עיי"ש.

ולכן מובן גם מדוע לגבי השבלים הבריאות והטובות שזה מרמז על שנות השובע - כתוב "והנה שבע שבלים עולים בקנה אחד", דמשמע שכולם היו ברצף - בקנה אחד. אולם לגבי השבלים הדקות שזה מרמז על שנות הרעב לא כתוב בפסוק עולות בקנה אחד, וזה מרמז לנו שלא היו כל השבע שנות רעב יחד אלא התחלק לשתיים.

כתוב בפסוק [פרק מ"א פסוק ד'] "ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה".

שואל הנצי"ב, הרי היה שבע פרות רעות ושבע יפות כמו שכתוב בפסוק ג', ומדוע הפסוק לא כותב ותאכלנה **שבע** הפרות הרעות וכו' ורק לגבי הפרות הטובות כתוב בתורה שבע. הלא דבר הוא?

ומתרץ הנצי"ב, בהקדם דברי חז"ל שלאחר שנתיים שהיה רעב במצרים, הגיע יעקב אבינו למצרים ופסק הרעב, וא"כ קשה איך התקיים החלום שיהיה שבע שנים רעב במצרים הלא ברגע שיעקב הגיע אחרי שנתיים הרעב פסק. ומתריצים שלאחר שיעקב נפטר חזר הרעב עוד חמש שנים ובכך השתלמו השבע שנים.

אילנא רברבא ה' דב סוקולובסקי

גברת 'אמת'

וכהשתא, מ"מ אף אם היה תמיד חל מקץ רק בחנוכה עדיין יש להדפיסו כדי לקוראו בעת אמירת שמו"ת, (אלא שאם היה חל רק בחנוכה לא היה לכאוף טעם לקבוע הפטורה אחרת וצ"ע).

עוד הוספנו שם: שבשנה שאין קוראים פרשת מקץ בחנוכה, תיאלץ הפרשה למצוא ר"ת אחר.

חידה: תשאלו את הילדים חידה זו בטרם יקראו את התשובה כאן: **'ברוב השנים היא נסתרת, גברת אמת נעדרת, כשזכור בזכרון וירחיים מחסרת, זוכה להיות שוב מוזכרת'**.

התשובה: 'ברוב השנים היא נסתרת' היינו הפטרת מקץ, 'גברת אמת נעדרת' ההפטרה קרויה כך כי היא עוסקת בחכמת שלמה (מקור הביטוי גברת אמת הוא בפיוטו של האב"ע 'לבי ובשרי' "ראה לגברת אמת", ונעדרת היינו מהפסוק בהפטרה ותהא האמת נעדרת), והיא נסתרת היינו שאין קוראים אותה ברוב השנים, 'וכשזכור' היינו יום הזכרון הוא ר"ה, 'בזכרון' היינו שחל ר"ה בשבת שעליו נאמר זכור את יום השבת לקדשו, 'וירחיים מחסרת' שחשוון וכסליו חסרים, 'זוכה להיות שוב מוזכרת' קוראים את ההפטרה. וכמו השנה.

נובלות: כבר הוזכר באילנא רברבא (כרך חנוכה ופורים במאמרי חנוכה מאמר שבת חנוכה אות ט) כדלהלן: בקובץ תל תלפיות שנה ב' פירסם יהודי חשוב מרבני הונגריה שאף חיבר ספר לאחמ"כ ומביא בספרו הערה זו, שאינו יודע מדוע הדפיסו הפטורת מקץ בחומשים, הלא לעולם נדחית הפטורת מקץ מפני הפטורת חנוכה, והתבטא שם בלשון זו: "ומלאכת הדפוס בזה היא מלאכה שאצל"ג יעויין מ"א (רפ"ה י"ב) בשם כנה"ג".

ואכן עויין שם, והביא שם המג"א דעה שכשיש הפטורה מיוחדת ולא מסדר ההפטורות הרגילות, כשהוא קורא שניים מקרא ואחד תרגום, אם הוא נוהג לקרוא גם את ההפטורה, יקרא את ההפטורה הקבועה לפרשה זו ולא את ההפטורה הנקראת לרגל המועד. ומובא ברמ"א סוף רפה, ע"ש, ובמ"ב שם הכריע שבד' פרשיות יקרא את ההפטורה של ד' פרשיות ולא של פרה"ש ודלא כדעה הנ"ל וכ"ה במנהגי חת"ס (ד, ב), ומובא בארחות רבינו (א, קכג) שהקה"י היה קורא את ב' ההפטורות.

והגם שהערתו של הרב הנ"ל אינה נכונה משום שפעמים שמקץ לא חל בחנוכה

יש לעיין, האם אדם צריך לוותר על הידור, כדי שחבירו יוכל לקיים את עיקר המצווה?

יש לעיין, האם אדם צריך לוותר על הידור, כדי שחבירו יוכל לקיים את עיקר המצווה?

נמצא שיש שני מחלוקות: א' האם דין ויתור במצוות הוא רק לציבור או גם ליחיד, וב' האם יש דין מיוחד בנר חנוכה או שהוי

דין כללי בכל המצוות דלדעת הבית יעקב צ"ל דדין לוותר ליחיד בנר חנוכה הוי דין מיוחד משום פירסומא ניסא ולא הוי בכל מקום.

ויתכן שהוי דין מיוחד בנר חנוכה, שלדעת הגרי"ז בפ"ד הל"א מחנוכה (י:): כיון שהדין בב"ק ט' שהידור מצוה עד שליש ובדין מהדרין של נר חנוכה הוא יותר משליש, למד הגרי"ז שהדין מהדרין לא הוי חובה אלא רשות, וא"כ יתכן שכיון שאינו מחויב במהדרין, הוי דין מיוחד בנר חנוכה שאני צריך לוותר בשביל עיקר מצוה של חברי, (ובגוף הדבר האם המהדרין הוי תוספת, עיין פמ"ג תרע"א מש"ז סק"א דברים נפלאים).

הגם שיש לדון בכל הנ"ל הרי ראינו במאמר הקודם שלא פשוט שיש דין 'צדקה' בחפצי מצוות א"כ מאיזה דין אני מחויב להביא לשני את החפצי מצווה שלי?

צדדי הספק:

עיין מג"א תרע"א סק"א שכ': אם יש לו שמן בצמצום ולחבירו אין כלל מוטב שידליק בכל לילה אחד ויתן גם לחבירו, הובא במשנ"ב סק"ו.

ויש להקשות סתירה בדברי המ"ב, דהכא כותב שצריך לוותר לחבירו, ובביה"ל ס' י"ד ד"ה 'מתר לטל' כתב שלא צריך לתת טליתו לחבירו [שאין לו, וגר בעיר שאין לו ממי להשאיל] והוא ישתמש בשל קהל?

ויש לעיין האם זה דין מיוחד במצוות נר חנוכה משום פירסומי ניסא (ויתכן שיש יותר פירסום בשנים שעושים המצווה וכן מחויב למכור כסותו) או דהוי דין בכל המצוות?

ועיין מג"א תרנ"ח ס' ס"ק י"ב בשם המטה משה אדם שיש לו אתרוג מיוחד ובעיר אחרת אין להם כלל מוטב שישלחנו לשם והוא יברך על של קהל ומ"ב ס"ק מ"ב.

אמנם יש לעיין בדברי המטה משה, שכתב וישלח להם כדי שיצאו רבם ידי חובתן, משמע שהוי דין דוקא שאני מזכה לרבים ועיין שם בשע"ת ס"ב בשם שו"ת בית יעקב (ק"ד) שלוותר למען יחיד אינו מחויב (ואלו הם דברי בביה"ל ס' י"ד ד"ה מתר) אמנם בא"ר (תרע"א סק"ג) חולק על הבית יעקב ופסק שגם ליחיד צריך לשלוח לו, וייצא י"ח בשל ציבור והראיה מהמג"א בהל' חנוכה שהוי ליחיד ולא לציבור.

נר ח' לעני | תשובה על האם הוי צדקה פ' וישב

נח' הפוסקים בדבר האם יש מצוות צדקה בחפצי מצווה, והראו לי שמרן שר התורה ז"ל כתב דוודאי הוי ג"כ צדקה ובכלל י"ד מחסרו אשר יחסר לו (כתובת ז:).

